

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Η γέννηση της Θεοτόκου, αφετηρία χαράς και ελπίδας για την Εκκλησία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Το απόγευμα της Δευτέρας 7 Σεπτεμβρίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Τιμόθεος χοροστάτησε στην ακολουθία του Εσπερινού, επί τη θεομητορική εορτή του Γενεσίου της Θεοτόκου, στον ομώνυμο Ιερό Ναό της Τοπικής Κοινότητας Πολυδαμείου Φαρσάλων.

Κατά την ομιλία του, αναφέρθηκε στη μεγάλη σημασία της εορτής του Γενεσίου της Υπεραγίας Θεοτόκου για τη ζωή της Εκκλησίας, τονίζοντας ότι αποτελεί την πρώτη μεγάλη θεομητορική εορτή του νέου Εκκλησιαστικού Έτους, το οποίο

αρχίζει την 1η Σεπτεμβρίου, σύμφωνα με την παράδοση της Ινδικτιώνος.

Όπως επεσήμανε, **η γέννηση της Παναγίας αποτελεί ουσιαστικά την αφετηρία ολόκληρου του εορτολογικού κύκλου της Εκκλησίας**, καθώς από το γεγονός αυτό ξεκινούν και αναπτύσσονται όλες οι μεγάλες θεομητορικές και δεσποτικές εορτές. Χαρακτηριστικά παρομοίασε την εορτή με τη «ρίζα του δέντρου», από την οποία αναπτύσσονται στη συνέχεια τα κλαδιά του, δηλαδή όλες οι υπόλοιπες εορτές που συνδέονται με το πρόσωπο της Παναγίας και, κυρίως, με το έργο της θείας Οικονομίας και την ενανθρώπιση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Αναφερόμενος στο πρόσωπο της Θεοτόκου, υπογράμμισε ότι η Εκκλησία τιμά την

Παναγία εξαιτίας του καρπού της κοιλίας της, καθώς η ταπεινή κόρη της Ναζαρέτ, η οποία γεννήθηκε από τους δικαίους Ιωακείμ και Άννα, επρόκειτο να φέρει στον κόσμο τον ενανθρωπήσαντα Θεό, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό.

Η γέννησή της, λοιπόν, δεν αποτελεί απλώς ένα ιστορικό γεγονός, αλλά συνδέεται άμεσα με την έλευση του Χριστού στον κόσμο. Ο Θεός Λόγος προσλαμβάνει την ανθρώπινη φύση από το καθαρό και κεχαριτωμένο σώμα της Θεοτόκου και γίνεται άνθρωπος όμοιος με εμάς, χωρίς όμως την αμαρτία. Για τον λόγο αυτό, όπως τόνισε, η ενανθρώπηση του Θεού αποτελεί πηγή μεγάλης χαράς για κάθε Χριστιανό. Ο Θεός γίνεται ομοιοπαθής με τον άνθρωπο, γίνεται ένας από εμάς, πορεύεται μαζί μας και συμμερίζεται την ανθρώπινη ύπαρξη, χωρίς να προσλαμβάνει την αμαρτία και τον θάνατο. Με τη σταυρική Του θυσία και την ένδοξη Ανάστασή Του καταλύει τη δύναμη του θανάτου και ανοίγει για τον άνθρωπο την προοπτική της αιωνίου ζωής.

Στη συνέχεια, αναφέρθηκε στην ιστορική καταγωγή της εορτής, η οποία συνδέεται με τα Ιεροσόλυμα και τον ναό της Αγίας Μαρίας στην περιοχή της Προβατικής Κολυμβήθρας. Από εκεί η εορτή μεταφέρθηκε στο Βυζάντιο και στη συνέχεια διαδόθηκε σε ολόκληρη τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία και στις κατά τόπους Εκκλησίες, καταλαμβάνοντας ιδιαίτερη θέση στην αρχή του Εκκλησιαστικού Έτους.

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε στους δικαίους γονείς της Θεοτόκου, Ιωακείμ και Άννα,

οι οποίοι, παρά τον πλούτο και την ευημερία τους, βίωναν μια βαθιά θλίψη, καθώς δεν είχαν αποκτήσει παιδιά. Η ατεκνία, μάλιστα, στην κοινωνία της εποχής εκείνης θεωρούνταν μεγάλη ντροπή και αποτελούσε για τους δύο δικαίους ανθρώπους αιτία συνεχούς πόνου και προσευχής. Οι Ιωακείμ και Άννα, όμως, δεν έπαψαν να ελπίζουν και να προσεύχονται. Η επιθυμία τους να αποκτήσουν ένα παιδί ήταν βαθιά και αληθινή και, μέσα από την πίστη και την προσευχή τους, η λύπη τους μετατράπηκε σε χαρά με τη γέννηση της Παναγίας.

Ο Σεβασμιώτατος στάθηκε ιδιαίτερα στη διαρκή εναλλαγή χαράς και λύπης μέσα στη ζωή του ανθρώπου. Όπως χαρακτηριστικά ανέφερε, δεν μπορεί να υπάρχει συνεχής λύπη χωρίς να ακολουθήσει η χαρά, αλλά ούτε και συνεχής χαρά χωρίς να εμφανιστεί η λύπη. Η ζωή του ανθρώπου, άλλωστε, είναι συνυφασμένη με αυτή την πραγματικότητα. Η γέννηση ενός παιδιού φέρνει μεγάλη χαρά στους γονείς, αλλά η περίοδος της κυοφορίας, ο τοκετός, η ανατροφή και η πορεία του παιδιού στη ζωή συνοδεύονται συχνά από δυσκολίες, αγωνίες και θλίψεις.

Η χαρά της γέννησης της Θεοτόκου, ωστόσο, ξεπερνά τα στενά όρια μιας οικογένειας και γίνεται χαρά ολόκληρης της οικουμένης. Όπως ψάλλει και το απολυτίκιο της εορτής, «Η γέννησίς σου, Θεοτόκε, χαράν εμήνυσε πάση τη οικουμένη», καθώς η έλευσή της προαναγγέλλει την έλευση του Σωτήρος Χριστού και τη σωτηρία του ανθρώπου.

Η γέννηση της Θεοτόκου, σημείωσε, ανοίγει ένα νέο κεφάλαιο στη ζωή της Εκκλησίας και καλεί τον κάθε άνθρωπο να καλλιεργήσει μια προσωπική σχέση τόσο με την Παναγία Μητέρα όσο και με τον ενανθρωπήσαντα Κύριο Ιησού Χριστό. Μέσα από τη ζωή της Εκκλησίας, τις μεγάλες εορτές, τις μνήμες των Αγίων και τη συμμετοχή στη λατρευτική ζωή, ο άνθρωπος καλείται να σμιλεύει την προσωπικότητά του και να αναδεικνύει τη ζωή του σε πορεία πνευματικής προόδου, έχοντας ως πρότυπο την ίδια την Παναγία.

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του, ο Σεβασμιώτατος συνέδεσε την εορτή με το σύγχρονο δημογραφικό πρόβλημα, το οποίο, όπως παρατήρησε, αποτελεί πλέον ένα φαινόμενο που δεν αφορά μόνο την πατρίδα μας, αλλά ολόκληρο τον κόσμο.

Αναφέρθηκε στη σημαντική μείωση των γεννήσεων και στο κλείσιμο σχολείων σε πολλές περιοχές της χώρας, σημειώνοντας ότι το πρόβλημα είναι πλέον εμφανές τόσο στην Καρδίτσα όσο και στον Νομό Λαρίσης και την επαρχία Φαρσάλων.

Παράλληλα, κάλεσε όλους να προσεγγίζουν το ζήτημα με σκέψη και προβληματισμό, χωρίς να περιορίζονται εύκολα στην απόδοση ευθυνών στους

νέους ανθρώπους.

Ανατρέχοντας στις προηγούμενες δεκαετίες, αναφέρθηκε στις πολύτεκνες οικογένειες της παλαιότερης εποχής και στους λόγους για τους οποίους οι άνθρωποι αποκτούσαν περισσότερα παιδιά. Από τη μία πλευρά υπήρχε η αυξημένη παιδική θνησιμότητα και οι περιορισμένες δυνατότητες της ιατρικής και της φαρμακευτικής περίθαλψης και, από την άλλη, η ανάγκη για εργατικά χέρια, ιδιαίτερα στις αγροτικές οικογένειες.

Σήμερα, όπως σημείωσε, η ζωή έχει αλλάξει και πολλές φορές ο άνθρωπος επιδιώκει να εξασφαλίσει πρώτα όλες τις οικονομικές και κοινωνικές προϋποθέσεις πριν προχωρήσει στη δημιουργία οικογένειας και στην απόκτηση παιδιών.

Ο Σεβασμιώτατος έκανε λόγο για τη σύγχρονη πλεονεξία και την αδιάκοπη

αναζήτηση μεγαλύτερης εξασφάλισης, επισημαίνοντας ότι πολλές φορές ο άνθρωπος δεν ικανοποιείται από όσα έχει και συνεχώς μεταθέτει για το μέλλον σημαντικές αποφάσεις της ζωής του.

Τόνισε, ωστόσο, ότι τα παιδιά αποτελούν καρπό της αγάπης, της συμφωνίας και της ολοκλήρωσης του ζευγαριού και ότι η απόφαση για τη δημιουργία οικογένειας είναι βαθιά προσωπική υπόθεση, η οποία πρέπει να στηρίζεται στην αγάπη και στην κοινή πορεία των δύο ανθρώπων.

Επιστρέφοντας στο παράδειγμα των Ιωακείμ και Άννας, υπογράμμισε ότι εκείνοι ποθούσαν πραγματικά ένα παιδί και προσεύχονταν γι' αυτό. Η επιθυμία τους δεν στηριζόταν σε υπολογισμούς, αλλά σε αυτό που πραγματικά ποθούσε η καρδιά τους.

Αυτό, όπως ανέφερε, είναι και το μήνυμα που μπορεί να αντλήσει ο σύγχρονος άνθρωπος από την εορτή: να μάθει να αναζητά και να ακολουθεί εκείνο που πραγματικά επιθυμεί η καρδιά του, όταν αυτή η επιθυμία είναι καθαρή και αληθινή.

Όταν ο άνθρωπος αγωνίζεται και προσπαθεί, ο Θεός έρχεται και ευλογεί την

προσπάθειά του. Και ακόμη και εκεί όπου υπάρχουν αδιέξοδα, ανοίγονται δρόμοι και πόρτες, ώστε ο άνθρωπος να μπορέσει να προχωρήσει με πίστη και ελπίδα.

Κλείνοντας την ομιλία του, ευχήθηκε η Χάρις του Θεού και η ευλογία της Παναγίας Μητέρας του Θεού να συνοδεύουν τη ζωή όλων, τον νου και την εκκλησιαστική και κοινωνική τους πορεία.

Παράλληλα, προέτρεψε όλους να πορεύονται σύμφωνα με τη διδασκαλία του Ευαγγελίου και να δημιουργούν έναν κόσμο που δεν θα επιβάλλεται απλώς από τις συνθήκες ή τις αντιλήψεις της εποχής, αλλά έναν κόσμο τον οποίο οι ίδιοι θα θέλουν να ζήσουν και να μοιραστούν με τους άλλους.

Η εορτή του Γενεσίου της Θεοτόκου, ως η πρώτη μεγάλη θεομητορική εορτή του Εκκλησιαστικού Έτους, υπενθυμίζει έτσι σε όλους ότι η χαρά και η λύπη αποτελούν μέρος της ανθρώπινης πορείας, αλλά η πίστη, η προσευχή και η ελπίδα μπορούν να μεταμορφώσουν τη λύπη σε χαρά και να ανοίξουν νέους δρόμους στη ζωή του ανθρώπου.

